

1. Én nem tu-dom, mért sze-re-tett úgy min-ket,
Kit hó-do-ló an-gyal-se-reg i-mád.
S mi-ért a-kart ő bű-nös té-vely-gő-ket
Ke-res-ni úgy, mint el-ve-szett ju-hát.
Csak azt tu-dom: le-jött kö-zénk a föld-re,
Hol já-szol-ágy volt el-ső ott-ho-na,
S hogy ki-csiny Ná-zá-ret ács-mű-he-lyén át
El-jött Meg-vál-tónk, Is-ten egy-szü-lött Fi-a.

2. Én nem tudom, hogy volt oly nagy türelme
Míg szenvedett, én el nem mondhatom,
S hogy törte szívét kínterheszten össze
A harminchárom éves fájdalom?!
Csak azt tudom: tört szíveket meggyógyít,
Mebátorít, ha félelem fog el,
Bűn szolgátságát szabadságra váltja,
Mert itt van Jézus, még velünk Immánuel!
3. Én nem tudom, mint hódol majd előtte
Egész világ, ha minden vész elül.
Milyen dicső öröm lesz, hogyha végre
Szeretettel a szív beteljesül.
Csak azt tudom: Az ég is harsonázik,
És karba' zeng a lelkes emberár,
Az ég, a föld is ujjongja egymásnak,
Hogy a világ üdvözítője a Király.

» Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbát, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. (Jel 1,17-18)